

کشاورزی در کشورهای آسیایی

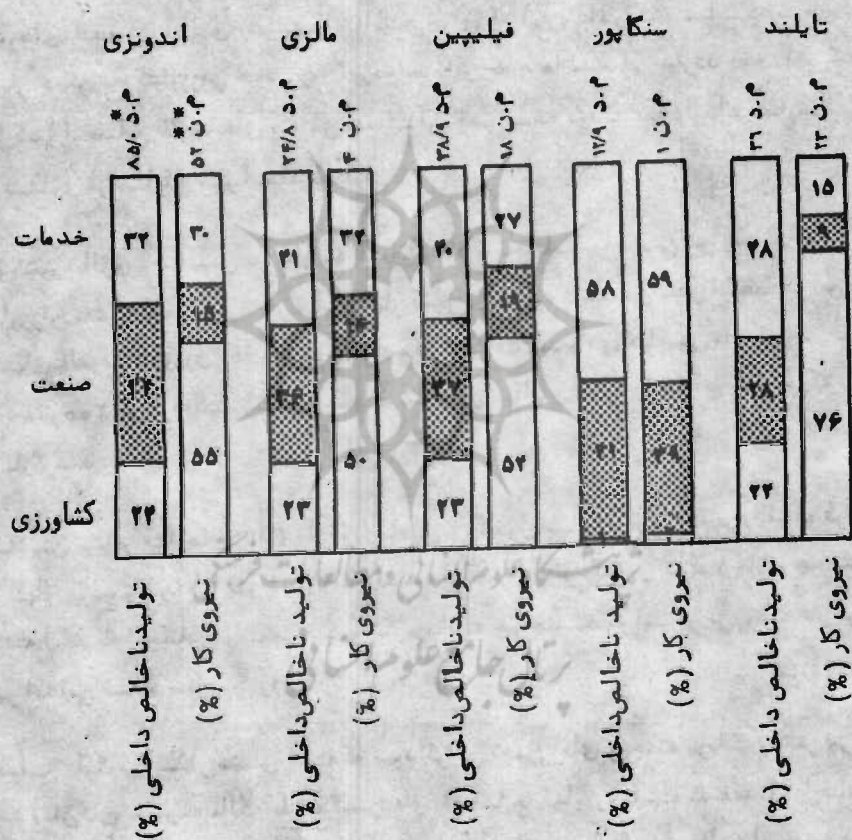
کشورهای اندونزی، مالزی، فیلیپین و تایلند برای افزایش صادرات و شتاب بخشیدن به رشد اقتصادی، بار دیگر به کشاورزان خود روی آورده‌اند. این کشورها امید آن دارند که صنایع کشاورزی نوپای آنها کمتر از صنایع کارخانه‌ای، که آن همه بدان امید بسته بودند، به واردات نیازمند باشند، و برای شمار بیشتری از بیکاران، کار ایجاد کنند.

دو کشور مالزی و فیلیپین در دو سه هفته آینده انتخابات پراهمیتی در پیش دارند که در آن آرای کشاورزان نقش اساسی دارد. از میان چهار کشور یاد شده، فیلیپین بیش از همه در مورد مزیتها و توانمندیهای بالقوه، کشاورزی، علاقه نشان می‌دهد. مشکلات اقتصادی فیلیپین، از سپتامبر سال گذشته تا کنون، ۲۰۰۰۰۰ تن را بیکار ساخته‌است. بیشتر این بیکاران چاره‌ای جز آن ندارند که به کارهای کشاورزی بازگردند.

فیلیپین بر اثر فشارهای IMF، از اوایل ماه آوریل کنترل بهای مرغ و تخم مرغ را لغو کرد، و اعلام داشت که بهای برنج و ذرت را نیز در ۱۲ ماه آینده از کنترل و نرخ‌گذاری دولت خارج خواهد ساخت. مارکوس گفته است که انحصار دولت بر قند و شکر برداشته خواهد شد، و انتظار می‌رود که در مورد نارگیل و برنج نیز اقدامی مشابه صورت گیرد.

دولت مارکوس بسیار مشتاق است که سوداگرانی چون آقای ویچنته پویات بیشتر در آن کشور پیدا شوند. بازرگان نامبرده مالک طیف گسترده‌ای از صنایع کشاورزی است که عمدتاً "با منابع مالی بانک خصوصی خود او برپا شده‌است؛ تأسیسات مرغداری و دامپروری وی با استفاده از سبب‌زمینی شیرین داخلی به عنوان خوراک دام، که در هر هکتار ده برابر بیش از ذرت بازده دارد، رونق و گسترش بسیار یافته‌است. فیلیپین کشوری است که هنوز بخش بزرگی از مواد خوراکی مورد نیاز خود را از بیرون وارد می‌کند. این کشور در سال ۱۹۸۲ معادل ۵۴۰ میلیون دلار گندم، لبنیات، و ماهی از خارج خریداری کرد. تازه‌ترین اقدام آقای پویات، ایجاد باغستانهای وسیع پرورش انبه (منگو) در کاویت است؛ وی امیدوار است این میوه را به هنگ‌کنگ، که به آن گل سرخ نیز می‌فروشد، صادر کند. به گفته وی، فیلیپین می‌تواند سالانه ۲ میلیون دلار صادرات انبه داشته باشد.

در مالزی این واقعیت که انتقال و اجاره زمین در اختیار دولت است، توسعه صنایع کشاورزی جدید را با مشکل روبرو ساخته است. هدف از "سیاست نوین کشاورزی" دولت، بیشتر آن است که وضع کشاورزان تنگدست روستاها را که برنج و شیره لاستیک تولید می کنند، بهبود بخشد. البته این سیاست، که در مورد آن تبلیغات بسیاری صورت گرفته، به هیچ روی تازه نیست. جز آنکه دولت اعلام کرده است قصد دارد در امور کشاورزی کمتر مداخله کند، و کشاورزان را در زمینهای بزرگ کشاورزی، که به طور تعاونی اداره خواهد شد، گرد هم آورد.

ماخذ: بانک جهانی، سازمان بین المللی کار

■ - میلیارد دلار
*** - میلیون نفر

در اندونزی، دولت اعلام داشته است که می خواهد طی پنج سال آینده، ۱/۲ میلیون هکتار زمین بکر را زیر کشت ببرد، و برای توسعه کشاورزی، تا مارس ۱۹۸۵، ۱/۴ میلیارد دلار بودجه تخصیص داده است. از جمله ۹ کالای کشاورزی که از نظر دولت اندونزی بیشترین امکان رشد برای صادرات را داراست، می توان از روغن نخل، آرد مانیوک، و فلفل سیاه نام برد.

اندونزی خواستار مشارکت بیشتر سرمایه های خارجی در کشاورزی آن کشور است، اما زمینهای کشاورزی را تنها به مدت ۳۰ سال به اجاره می دهد. سرمایه گذاران خارجی، این مدت را بسیار کوتاه می دانند. آقای سوهارتویو، رئیس شورای سرمایه گذاری خارجی اندونزی، بقول داده است که از نیمه سال جاری، در مورد اجاره زمینهای کشاورزی، رهنمودهای روشنتری ارائه دهد.

کشور تایلند، هیچ گاه از ریشه های روستایی و کشاورزی خویش جدا نشده است. در سال ۱۹۸۰، بیش از سه چهارم نیروی کار کشور به کشاورزی اشتغال داشت. این به مراتب بیش از میزانی است که در مورد کشورهای سرمایه داری همسایه تایلند در دست است. صنایع کشاورزی تایلند، این کشور را به صورت یکی از بزرگترین صادر کنندگان مواد غذایی در جهان در آورده، و در چند سال اخیر نیز، به آرامی روبه گسترش داشته است. یکی از بزرگترین و مبتکرترین شرکتهای صنایع کشاورزی تایلند، گروه شاروشن پوک فاند (Charoen Pokphand) است که سالانه ۱۰۰۰۰۰ تن مرغ گوشتی، یعنی معادل نیمی از کل تولید مرغ گوشتی کشور را به خارج صادر می کند. این شرکت همچنین امیدوار است به زودی صدور گوشت خوک به سنگاپور را آغاز کند. البته، سنگاپور از نظر تولید گوشت خوک و مرغ خود کفاست، اما ترجیح می دهد اندک اندک تولید این مواد را تعطیل کرده، آنها را از خارج وارد کند.

از: The Economist. May 5, 1984